

ЮРИЙ ГЛАЗКОВ

ГЛАСЪТ

Превод от руски: Любомир Стоилов, 1986

chitanka.info

... Корабът пронизваше пространството и пред него се простираше черно и безкрайно безмълвие. Звездите не мигаха, застинали в дълбините на космоса.

На борда се намираха трима представители на военния департамент и един учен.

Ученият се занимаваше с придаденото му сандъче, снабдено с тръбички, прибори, хранителни разтвори и други боклуци, както пренебрежително наричаха съдържанието на блъскавия контейнер господарите на кораба — военните.

Военните си имаха свои собствени грижи — бази, аеродруми, ракети, прицели, страни и континенти, а блестящият контейнер предизвикващо у тях направо недоумение със своята безполезност в онази голяма работа, за която бяха нужни те — създателите на оръжия.

Сенаторът направо ни го натрапи този учен, мислено се ядосващо командирът Петърсън, взирачки се в тавана. Сега в негово присъствие сме принудени ту да не направим това, ту да скрием друго или да не включим трето! Това не е кораб, а летящо сиропиталище, узря у него мисълта, която той доразви в нещо...

— Хелоу, докторе! — силно и неочеквано се провикна Петърсън.
— Как е самочувствието? Как ви понася безтегловността?

— Благодаря ви, полковник — отзова се доктор Старкър. — Май че всичко е нормално с мене, но аз си мисля за него... — Той попипа блестящия контейнер.

— За кого?! — Командирът се засмя. — А какво има да се мисли за него?!

— Не мога да разбера как той понесе стартовите претоварвания и посрещна безтегловността — отговори най-сериозно докторът. — Това, виждате ли, за него е твърде важно...

— Док, та вие говорите като за жив човек, а това си е просто метална консерва с лампички! — изкикоти се пилотът Хавър, седящ до тях със затворени очи и изглеждащ до този момент като заспал.

Командирът Петърсън кимна и като погледна към пилота, му намигна. Докторът смутено разкърши рамене.

— Пилот Хавър, вашата забележка е съвършено справедлива — вежливо вметна докторът. — Но, извинете ме, вие очевидно съвсем не разбираете значението на моя експеримент, както впрочем и аз не съм осведомен за вашата, вероятно твърде важна мисия в космоса. — Той

произнесе това така, сякаш се вслушващ в мелодии на Бах, разнасящи се някъде зад обшивките на кораба; лицето му стана замислено и съсредоточено. — Онова, което се намира в тази „желязна консерва“, както вие благоволихте да се изразите, наистина още не е жив организъм, а само клетки, които са способни да създадат такъв. Те узряха за своите функции онзи ден и повече не можеше те да се съхраняват, поради което ме включиха така срочно във вашия екипаж. Но аз няма да ви преча и всичко ще направя сам. На мен ми предстои да създам тук, в космоса, в безтегловността жив мозък, тъй като на Земята поради гравитацията не може да се получи нищо, защото там не може да се постигне равномерност на разтвора... и... И аз много се вълнувам, сър... Извинете ме.

На Хавър му стана скучно. На него винаги му ставаше скучно, когато не можеше да разбере събеседника си или не можеше да схване дори отделни негови думи. Пилотът шумно въздъхна и съвсем лениво отрони:

— А на кого е нужно всичко това, Док?... Та хората и без това са се родили в космоса; животът се „сготвя“ в неговите бездни, а там се ражда също така и разум... Макар че... — Той се протегна, ставите му изпушкаха и едва тогава продължи: — Макар че лично аз нямам нищо против срещу още един член на екипажа. Надявам се, че той ще ни бъде отличен помощник...

— Вие сте се побъркали, Хавър? — стресна се Петърсън. — Още един член на екипажа? Аз не разполагам със скафандр за него, а да не говорим за храната...

— Какво говорите, какво говорите, полковник — забързано почна да обяснява докторът, — та това няма да бъде член на екипажа в пълния смисъл на думата, а само мозък, който ние ще включим към датчиците на вашия кораб. Той ще вижда и чува благодарение на радарите, антените и приемниците на вашия лайнър, полковник. Той няма да има ръце и крака, няма да му е необходим скафандр, нито ще може да тича, по-точно да лети по вашия кораб и да ви пречи...

— А-а... — сериозно започна Петърсън. — Все пак порционът, Док, е предвиден само за нас, хората, а не и за него... — Той се поколеба, търсейки подходяща дума. — Стартовата команда нямаше предвид вашето... бейби.

В този момент скучаещият Хавър отново се оживи:

— А защо той, а не тя, сър? Може би това ще бъде нещо с женска логика, а ние тук... Ами, общо взето... ние сме мъже! — Той се изкикоти и бълсна доктора по рамото. Старкър се стресна от изненада и се усмихна само с устни.

— Мозъчната дейност е сложен процес — вметна Старкър с извинителен тон, — той представлява и химия, и физика, и електричество, и биополе... Той ще има своя памет и собствено биополе, при това твърде мощно и способно да поеме знанията на хилядолетията за броени секунди. Електрическата съставка на полето ще бъде преобразувана чрез вашия компютър и подавана на корабните високоговорители, така че ще можем да чуваме неговия глас...

— Добре — прекъсна доктора Петърсън, хвърляйки поглед върху приборите. — Значи се договорихме. Дори вас, докторе, ви назначаваме за баща, за роден баща или майка — както ви се иска. А сега всички на работа, защото имаме много неща да свършим...

Петърсън се изправи пръв.

Работеха в мълчание. Всеки вършеше своята работа. От време на време Хавър поклащаше глава и когато улавяше погледа на някой от колегите си, посочваше с палеца си към Старкър, правейки насмешливи и снизходителни гримаси. Старкър обаче не забелязваше нищо. Той беше изцяло зает със своята кутия, увивайки я в изолационните кожуси.

Работният ден завърши. Хората се напъхаха в спалните чуvalи и се настаниха там, всеки според навиците си. От чуvalите се подаваха само главите им. Върху плешивата глава на Петърсън, която приличаше на топка за ръгби, играеха странните зигзаги на светлинни бликове. Русите мустаци на Гордън правеха черния чуval с подаващата се от него глава да прилича на увисната във въздуха котка със сгънати лапи и прибрана опашка. Що се отнася до люлеещата се в безтегловността коса на Хавър, който произхождаше от индиански предци, тя приличаше на змия, изпълняваща магически танц.

В кораба настъпи тишина.

Само Старкър продължаваше да се занимава със своето сандъче. Той доливаше разтвори, подгряваше нещо, местеше сандъчето от място на място, прикачвайки към него снопчета от кабели, които свързваха прибора с компютъра, системата за електроснабдяване и

другите прибори на кораба, с неговите телескопи, пултове, локатори и антени...

Най-после Старкър тромаво се намъкна в чуvala си и заспа.

Пръв се измъкна от чуvala Петърсън. Той веднага вдигна на крака своя екипаж.

— Хавър, включвай локатора и опипай Севера, там тези русолявци се суетяха подозрително в своите фиорди.

Пилотът включи локатора. Върху екрана се заизнизва крайбрежната линия, фиордите, строежи и пристанища.

— А това какво е? — неочеквано се разнесе леко треперещо тънко гласче.

— Какво означава това, какво?! — ревна Петърсън.

— Здравейте — отвърна същото гласче, — аз вече ви познавам. Гордън, бъдете любезен, затегнете високоговорителя върху седмата стойка и тогава гласа ми няма да трепери така противно.

Гордън се метна към стойката и затегна винта. Петърсън и Хавър мълчаха изумени.

— Благодаря, Гордън. — Гласчето престана да трепери и стана melodично.

И тримата изведнъж погледнаха към блестящото сандъче, което примигваше яростно със своите индикатори.

— Погледнете към екрана на локатора — подсказа им гласът.

Те се взряха в екрана. Там, над тъмното петно в дълбините на фиорда, пулсираше малък въпросителен знак.

— Какво е това?

— А, а... Това ли... — наруши мълчанието Петърсън, заеквайки — това е такова съоръжение... Такава къща, в която крият тези... как да кажа, ами, общо казано, ракети.

— А какво значи ракети? — бойко запита гласът.

— Ракета, това е устройство, което лети и във въздуха, и в космоса, лети бързо и много точно — изхриптя Петърсън, взирайки се в блескавия сандък. Челото му се покри с пот.

— А накъде лети? — упорито продължаваше да разпитва гласчето.

— Къде, къде... Ами, където трябва! — Петърсън свирепо погледна към Гордън. — Това е в твоята сфера, ти му отговаряй.

— Ракетата лети към целта, към целта — откликна Гордън.

— А какво е това цел?

— Това може да бъде и кораб, и летище, и град, и много други неща, заводи, сгради... Ами... — Гордън просто не знаеше какво още да каже.

— Сгради? Не е ли това нещо, в което живеят хора? — не преставаше гласът.

— Да, да, хора — тихо отвърна Гордън.

— А защо към тях трябва да летят ракети? — прозвъня независимото гласче, разнасяйки се в пространството. — Хората викали ли са при себе си тези ракети?

— Тях никога никой не ги вика, а те летят, защото... Защото, за да... Докторе! — изрева изведнъж Гордън. — Събудете се, дявол да го вземе! Вашата рожба тука!...

Старкър рязко вдигна глава, като потръпна в чувала с цялото си тяло.

— А?... Какво има?...

— Това нещо е много любознателно! Даже прекалено! — сочейки към сандъка, просьска Петърсън. — Ама направо поразително много иска да знае...

— А къде са градовете, към които ще полетят ракетите?

На Петърсън изведнъж му се стори, че гласчето прозвъня на рамото му и командирът рязко прекара длан по него, сякаш му се искаше да го отърси оттам.

— Навсякъде, почти навсякъде, бейби, по цялата Земя — едва чуто отвърна доктор Старкър, взирайки се в своя сандък и бавно отпускайки се пред него на колене.

— Колко глупаво е това! — с горест въздъхна гласчето.

В този момент започна да се чува как стрелката на корабния секундомер отчита времето. Петърсън, Гордън и Хавър бавно заобиколиха блестящия сандък и наклонилия се над него доктор Старкър. Те не си казаха нищо един на друг и дори не се погледнаха в очите, но всички знаеха какво трябва да направят.

Когато доктор Старкър вдигна глава, той прочете върху лицата им всичко...

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.49/1986 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.